

[Rytter.]

mere eller mindre tvivlsomme, men kom med de reale Grunde. Det samme synes jeg, at vi her i Landstinget bør gøre. Lovgiver vi nemlig paa den anden Maade, vil Lovgivningen uvægerligt komme til at løbe Panden imod en Mur, som den ikke kan bryde, thi det hjælper ikke, at Lovgivningen kommer med gode Regler, naar disse er i Strid med de praktiske og faktiske Livsforhold. I denne Henseende er der i alt Fald tre Ting, som ingen Lovgivningsmagt kan ændre, den være saa mægtig, den være vil, og Ministeriet være saa mægtigt, det være vil, paa tre Omraader kan man fra Lovgivningsmagtens Side intet gøre, og det er paa tre afgørende Punkter. Thi det, der skiller Ægtebørnene fra dem, der er født uden for Ægteskabet, det er — saaledes som ogsaa Ministeren med stor Ret fremhævede — det Samliv med Forældrene, som Børn uden for Ægteskab ikke har; de har det i hvert Fald kun i Forhold til Moderen, ikke i Forhold til Faderen.

De tre Ting, som Loven ikke kan ændre, er følgende: Ingen Lov er i Stand til at tvinge en Mand, der har faaet et Barn med en Kvinde, til at gifte sig med hende, for at Barnet derved kan faa de samme Vilkaar som et Ægtebarn. Man prøvede paa det i ældre Tid, men maatte selvfølgelig gaa bort fra det. Heller ikke kan der være Tale om at paabyde, at Barnet skal opdrages hos Faderen eller i Faderens Hjem; det hører til hos Moderen. Den Forskel, som det her drejer sig om, kan ingen Lovgivningsmagt ophæve, saa meget mindre som Kvinderne vilde rejse sig derimod og sige: Vi vil ikke gaa ind paa, at Barnet skal opdrages i Faderens Hjem, vi har Forældremyndigheden, vi har Værgemaalretten over for Barnet, vi vil have Ret til at opdrage vore Børn. Men naar man paa disse Punkter ikke kan fremtvinge det, som er det karakteristiske for Ægtebørn, saa hjælper det ikke, at man nok saa meget giver Barnet Arveret, giver Barnet Faderens Navn og paalægger Moderen, at hun skal give Oplysning om Faderen.

Selvfølgelig mener jeg ikke, at de Børn, der er født uden for Ægteskab, aldrig skal have Arveret, aldrig skal have Ret til Faderens Navn, og at Moderen aldrig skal være pligtig at give Oplysning om Faderen. Jeg mener kun, at man ikke skal opstille Begreber og saa logisk deducere ud derfra. Derfor kan det godt være, at disse tre Retsvirkninger kan indtræde, men det maa saa afhænge af en Afvejelse af de reale Grunde, der taler for eller imod.

Lad os da saa se paa de reale Grunde, der her kommer frem. Man kan efter min Mening ikke gaa den Vej, at man rent abstrakt siger, at de Børn, der er født i Ægteskab, og de Børn, der er født uden for Ægteskab. Man maa nødvendigvis opstille forskellige Sondringer, saaledes som disse foreligger i det praktiske Liv. Jeg vil da her nævne de Sondringer, som Professor Borum har gjort sig til Talsmand for i „Ugeskrift for Retsvæsen“. Han nævner for det første „Forlovelsesbørn“, for det andet Børn, der er født af Folk, som samlever, og for det tredje Børn af rent tilfældige Forbindelser. Det vil ses, at naar man sondrer imellem disse Kategorier, bliver de reale Hensyn, der kan anføres for og imod, ogsaa helt forskellige.

Lad os se paa dem. Med Hensyn til „Forlovelsesbørn“ er jeg klar over, at man i den almindelige Befolkning i stor Udstrækning Mand og Mand imellem vil sige: Ja, det kan man da forstaa, de skal have Arveret. Man vil i Faderens Familie ikke staa nær saa fremmed over for Barnet, naar det er et Barn, Sønnen har faaet med sin Forlovede, selv om Forlovelsen senere bliver ophævet; Forstaaelsen vil her være langt større, og her kommer ikke noget Hensyn frem til Ægteskabet, thi her er ikke noget bestaaende Ægteskab. Jeg kunde tænke mig, at man i langt større Udstrækning vilde sige: Lad os drøfte Spørgsmaalet for „Forlovelsesbørn“s Vedkommende, saa meget mere som det for disse Børn er en videre Udformning af Arvelovens § 9, de saakaldte § 9-Børn. Her kommer altsaa ikke noget Hensyn til Ægteskabet frem, og her gælder det, at Beviset er klart, man forstaaer Forbindelsen. Derfor vil der ikke blive opponeret fra mange Sider.

Vi gaar saa over til Børn af Folk, der samlever. Det kan være, at en Mand og en Kvinde samlever paa den Maade, at Omverdenen tror, de er gift, idet de har levet sammen i mange Aar, og i det Tilfælde kan jeg ogsaa tænke mig, at man vil sige: Ja, det er klart, at Barnet her maa arve. I de Tilfælde derimod, hvor to samlever, men hvor man ved, at de ikke er gift, der er Spørgsmaalet noget mere tvivlsomt, for der kommer Hensynet til Ægteskabet stærkere frem.

Endelig Børn af løse Forbindelser. Her vejer Hensynet til vedkommende Kvinde jo ikke i den Grad som i de to foregaaende Tilfælde. Derfor træder maaske andre Hensyn i Forgrunden, og man bør veje disse Hensyn.

Man vil da se, at de Argumenter, der